

Sygn. akt II Ka 396/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Krośnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Arkadiusz Trojanowski

Protokolant : sekr. sądowy Małgorzata Kramarz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krośnie – **Wiesława Klaczaka**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 grudnia 2017 roku

sprawy **M. K. (1)**, s. A. i M. zd. Z.,
ur. (...) w P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 w zw. z § 4 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 20 września 2017 roku, sygn. akt II K 662/15

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Sanoku skierowała do miejscowego Sądu Rejonowego akt oskarżenia przeciwko M. K. (2) zarzucając mu, że w dniu 25 sierpnia 2015 roku, około godz. 11:05, w T., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości - I próba 1,16 mg/l, II próba- 1,21 mg/l, III próba – 1,22 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki R., o nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem C. M. w Wielkiej Brytanii – sygn. 11/2732/74753L w dniu 08-08-2011r. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz prawomocnym wyrokiem Zamiejscowego Wydziału Karnego w P. sygn. akt. XI K 116/13, za czyn z art. 178a § 1 k.k., to jest przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zw. z § 4 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 20 września 2017r., sygn. II K 662/15, oskarżony M. K. (1) został uznany za winnego tego, że w dniu 25 sierpnia 2015 roku, około godz. 11:05, w T., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości - I próba 1,16 mg/l, II próba- 1,21 mg/l, III próba – 1,22 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki R., o nr rej. (...), co stanowi przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k.

Za przypisany czy Sąd skazał oskarżonego, na podstawie art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 34 §1 i §1a pkt 1 k.k. i art. 35 §1 k.k., na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy w rozmiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, zaliczając na jego poczet okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł.

Nadto, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę.

Powyższy wyrok, w całości, na niekorzyść oskarżonego, zaskarżyła Prokuratura Rejonowa w Sanoku.

Apelacja zarzuciła orzeczeniu obrazę prawa materialnego – art. 114a § 3 k.k., mającą istotny wpływ na treść wyroku poprzez przedwczesne jego zastosowanie przed utrzymaniem żądanej przez Sąd Rejonowy w Sanoku Wydział II Karny w zakresie dotychczasowej karalności oskarżonego odpowiedzi od właściwego Sąd Brytyjskiego, co skutkowało przyjęciem łagodniejszej kwalifikacji prawnej dla oskarżonego, a winno skutkować zawieszeniem prowadzonego postępowania z uwagi na długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą jego kontynuowanie.

Oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie nie tyle przez pryzmat jednostkowego przypadku, co przez wzgląd na interpretację wskazanego przepisu oraz praktykę rozstrzygania spraw w podobnych okolicznościach.

Przepis art. 114a został wprowadzony do Kodeksu karnego ustawą z 20 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks karny skarbowy (Dz.U. poz. 245). Stanowi on wykonanie przepisów decyzji ramowej Rady 2008/675/WSiSW z 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE L 220, s. 32), której celem było m.in. nałożenie na państwa członkowskie minimalnego obowiązku uwzględniania wyroków skazujących zapadłych w innych państwach członkowskich. Następnie został on znowelizowany ustawą z 20 lutego 2015 r. Zgodnie z art. 3 ust. 1 decyzji ramowej: „Każde państwo członkowskie dopilnowuje, by w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko danej osobie uwzględnione zostały uprzednie wyroki skazujące, zapadłe wobec tej samej osoby w innych państwach członkowskich i dotyczące innych zdarzeń – które to wyroki są znane dzięki stosownym instrumentom wzajemnej pomocy prawnej lub instrumentom wymiany informacji pochodzących z rejestrów karnych – w zakresie, w jakim zgodnie z prawem krajowym uwzględniane są uprzednie krajowe wyroki skazujące, oraz by wiązały się z nimi skutki prawne równoważne skutkom wiążącym się z uprzednimi krajowymi wyrokami skazującymi”.

Nie budzi zatem wątpliwości, że wskazany przepis powoduje konieczność uwzględnienia skazania oskarżonego w innym państwie Unii Europejskiej.

Natomiast, przeszkodą o charakterze faktycznym do uznania za wyrok skazujący zagranicznego prawomocnego orzeczenia skazującego za popełnienie przestępstwa jest sytuacja, gdy informacje uzyskane z rejestru karnego lub od sądu państwa członkowskiego UE nie są wystarczające do ustalenia skazania. Wynika to wprost z tezy 6 preambuły decyzji ramowej 2008/675/WSiSW: „niniejsza decyzja ramowa nie przewiduje zatem obowiązku uwzględniania takich uprzednich wyroków skazujących na przykład w przypadkach, gdy informacje uzyskane na mocy obowiązujących instrumentów nie są wystarczające”.

„Wynika z tego, że obowiązek uwzględniania wyroków skazujących wydanych w innym państwie członkowskim UE wiąże o tyle, o ile dysponujemy odpowiednim poziomem wiedzy o tych wyrokach. Służy do tego instrumentarium z zakresu pomocy prawnej oraz wymiany informacji pochodzących z rejestrów karnych. Trudno uniknąć wrażenia, że taki zapis ustawowy przewiduje swoiste "wyjście awaryjne". Ustawodawca bowiem z góry zakłada (co zresztą jest łatwe do przewidzenia), że w wymiarze praktycznym mogą wystąpić sytuacje, gdy niemożliwe będzie uzyskanie wyczerpujących informacji, które pozwoliłyby na uwzględnienie zagranicznego wyroku skazującego. Należy przy tym wyraźnie zastrzec, że istnienie takiego zapisu ustawowego nie zwalnia organów procesowych od czynienia starań w kierunku pozyskania niezbędnych informacji.

Obowiązek gromadzenia danych o osobach prawomocnie skazanych za przestępstwa przez sądy państw obcych statuuje art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy o KRK (zob. art. 13 i 22 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., Dz. U. z 1999 r. Nr 76, poz. 854 z późn. zm.; art. 4 Protokołu dodatkowego do tej konwencji z dnia 17 marca 1978 r., Dz. U. z 1999 r. Nr 76, poz. 854; art. 6 ust. 1 Konwencji o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2000 r., Dz. Urz. WE C 197 z 12.07.2000, s. 3; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 8, s. 205; decyzja ramowa Rady 2009/315/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie organizacji wymiany informacji pochodzących z rejestru karnego pomiędzy państwami członkowskimi oraz treści tych informacji, Dz. Urz. UE L 93 z 7.04.2009, s. 23).

Przez zwrot "informacje niewystarczające do skazania" należy rozumieć dane dotyczące zarówno opisu czynu, za który osoba została skazana, kwalifikacji prawnej za przypisany czyn, jak i danych dotyczących osoby skazanego. Sąd uznaje informacje za niewystarczające wówczas, gdyby nie był w stanie w sposób niebudzący wątpliwości wydać orzeczenia w zgodzie z zasadą trafnej reakcji karnej (art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k.), jak i zasadą prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd, który rozstrzyga o konieczności uwzględnienia wyroku skazującego zapadłego w innym państwie członkowskim, powinien wnikliwie zbadać, czy dane uzyskane z systemu informatycznego pozwalają w sposób niebudzący wątpliwości dokonać ustaleń w badanej kwestii w drodze konsultacji czy pomocy prawnej między organami państwa wydającego orzeczenie a sądem polskim. Informacje uzyskane z systemu informatycznego lub sądu należy oceniać jak każdy dowód, a zatem zgodnie z dyrektywami wynikającymi z art. 7 k.p.k. W wypadku powstania wątpliwości, czy dane są wystarczające do uwzględniania orzeczenia skazującego, sąd zobowiązany jest wystąpić do organów o wyjaśnienie wątpliwości, zakreślając przy tym odpowiedni termin do wykonania czynności przez odpowiedni organ państwa obcego. W wypadku bezskutecznego upływu terminu lub też otrzymania niewystarczających informacji sąd nie może uwzględniać orzeczeń skazujących zapadłych w państwach UE". /LEX - Paweł Czarnecki, Piotr Hofmański; Komentarz do art.114(a) Kodeksu karnego/

W przedmiotowej sprawie, z informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego wynika, że oskarżony M. K. (1) został skazany orzeczeniem sądu w Wielkiej Brytanii w dniu 8 sierpnia 2011 roku za prowadzenie pojazdu mechanicznego przy zawartości alkoholu powyżej normy, z nakazem prac społecznych, nakazem nieodpłatnej pracy w wymiarze 70 godzin oraz obciążeniem prawo jazdy punktami karnymi.

Słusznie Sąd pierwszej instancji powziął wątpliwość, na co wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czy oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym w stanie wskazującym na spożycie, czy też w stanie nietrzeźwości, co miało znaczenie dla kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

Konsekwencją powzięcia tych wątpliwości było zwrócenie się do strony brytyjskiej, w maju 2016 roku, z prośbą o nadesłanie odpisu orzeczenia skazującego oskarżonego M. K. (1). Jak wynika z akt sprawy strony brytyjska otrzymała pismo Sądu Rejonowego w lipcu 2016 roku i przekazała je do wykonania. W marcu 2017 roku Sąd zwrócił się z ponagleniem o załatwienie prośby o nadesłanie wyroku. Na to pismo, do września 2017 roku, nie nadeszła żadna odpowiedź. W tej sytuacji Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił skazania oskarżonego w Wielkiej Brytanii, powołując się na treść § 3 art. 114a k.k.

Sąd Odwoławczy stanął na stanowisku, że w realiach przedmiotowej sprawy, jak też przez pryzmat prejudykacyjny, należy zaakceptować rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego.

Ratio legis przepisu art. 114a § 3 k.k. sprowadzało się, z jednej strony, do konieczności zapewnienia wysokich gwarancji dla oskarżonego, tak aby wskutek problemów o charakterze dowodowym nie doszło do automatycznego wywołania skutków wynikających ze związania treścią określonych orzeczeń, a z drugiej, żeby brak wystarczających informacji nie uniemożliwiał zakończenia sprawy.

Nie sposób podzielić zarzutu apelacji, że obowiązkiem Sądu pierwszej instancji było zawieszenie postępowania w sprawie.

Wczytując się w treść wskazanego przepisu, który alternatywnie stwierdza, że § 1 nie stosuje się, jeżeli informacje uzyskane z rejestru karnego **lub** od sądu państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie są wystarczające do ustalenia skazania, można nawet wywodzić, że skoro uzyskano informacje z rejestru karnego to nie istnieje potrzeba uzyskania dalszych informacji od sądu państwa członkowskiego.

Niezależnie od tego, nie wydaje się właściwe bezterminowe oczekiwanie na reakcje państwa wezwanego. Prowadzić to może do konsekwencji

prawnych dla toczącego się postępowania, w tym nawet, w dalszej perspektywie, do przedawnienia karalności.

Sąd Odwoławczy podziela zatem, przytoczone wyżej, tezy komentarza do art. 114a § 3 k.k., stwierdzające, że w wypadku bezskutecznego zwrócenia się o informacje dotyczące skazania sąd orzekający nie może uwzględniać orzeczeń skazujących zapadłych w państwach UE.

Uznając, że apelacja oskarżyciela publicznego jest nieuzasadniona, a wyrok słuszny, Sąd Okręgowy utrzymał go w mocy. Podstawą prawną orzeczenia Sądu Odwoławczego są przepisy art. 437 § 1 k.p.k., art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k..